

KRAJEM

OTY PAVLA

nás provázel jeho bratr **HUGO PAVEL**

3. - 4. 6. 2008
Projekt studentů Gymnázia Ostrov
2008

Obsah:

Rodina Oty Pavla	3
Rodokmen	6
Krajem Oty Pavla (seznam účastníků)	7
1. den	8
2. den	18
Hugo Pavel na Gymnáziu Ostrov	23
Závěr	25
Pracovní list	26

Rodina Oty Pavla

Leo Pavel (Popper)

Před svatbou s Hermínou Netrefovou prožil velice vzrušující život. Prošel první světovou válkou, vystřídal mnoho zaměstnání (dohlížel na prostitutky ve veřejných domech, pracoval pro filmářskou společnost), jako dobrovolník se přihlásil do francouzských cizineckých legií a byl zavřen za čtení komunistických novin negramotným. V mládí rád lovil ryby a střílel ze vzduchovky. Svou vášeň pro lov ryb přenesl na své syny a dokonce i na manželku. Ve 30. letech minulého století začal pracovat pro společnost Elektrolux, kde byl obdařen titulem mistr světa v prodeji, neboť prodával vysavače i do domácností bez elektřiny. Roku 1944 byl transportován do Terezína, ale již o rok později se mu povedlo se synem Hugem utéct. Z obavy před vykonstruovanými politickými procesy s občany židovského původu se v roce 1956 rozhodli změnit jméno Popper na nežidovské Pavel (první variantou byla změna jména na Popel). Ani po válce ho neopustil dobrodružný duch a vystřídal ještě několik zaměstnání jako například agent v Rakousku nebo revizor prodejen televizí. Leo zemřel roku 1968 na výstavě králíků.

Hermína Pavlová

Podle Otovo vzpomínek byla maminka výborná kuchařka a vždy se uměla perfektně postarat o rodinu. Samotný Leo ji nazýval světicí, neboť mu nejednou tolerovala milostné avantýry.

Hugo Pavel

Narodil se jako nejstarší syn Lea a Hermíny v roce 1924. Dětství prožil se svými bratry nejprve v Praze a poté v Buštěhradu. V Praze byli s bratrem Jiřím pod tlakem antisemitismu vyloučeni z gymnázia a posledním impulsem pro přestěhování do Buštěhradu se stala povinnost nosit židovskou hvězdu. 22. února 1943 byli s Jiřím transportováni do „židovského města“ Terezína, kde se setkává s budoucím rodinným přítelem Arnoštem Lustigem. Před hrůzami tábora je nezachránila ani otcova snaha odvrátit nacistické šílenství konvertováním k jiné víře, dokonce se nechali pokřtít. Hugovi bylo řečeno židovskou samosprávou, že když dobrovolně nastoupí na práce do Německa jako zedník, jeho bratra ušetří transportu do dalších vyhlazovacích táborů. Leovo prvorozený syn tedy odchází na práce do Wulkova ve středním Německu, netuše, že jeho oběť přijde vniveč.

Jiří Pavel

Narodil se jako druhorozený syn roku 1926. V Buštěhradu dokončil třetí třídu měšťanské školy a začal pracovat s otcem a bratrem Hugem v hutích. 22. února 1943 byl transportován do Terezína. Jiří byl díky solidaritě ostatních ušetřen hladu, a proto si z koncentračního tábora odnesl vedle hrůzostrašných vzpomínek i ty lepší, mezi které patří chození na půdu na divadelní představení, prožívání prvních milostných vzplanutí a hlavně působení v místní „fotbalové lize“. Ačkoliv se Hugo pro Jiřího obětoval, v naději, že bratříčka ušetří transportu, mladší sourozenec byl i přesto převezen do Osvětimi. Stal se účastníkem selekce Dr.Mengele a z tábora si odnesl vzpomínku v podobě identifikačního čísla B 13 890. Roku 1945 Němci uzavírali koncentrační tábory a všechny vězně vyhnali na pochod smrti do Opavy a dále vlakem do Mauthausenu. Mezi pěti sty přeživšími byl i Jiří.

Ota Pavel

Ota byl narozen 2. července 1930 v Praze jako poslední syn smíšeného páru Pavlových (matka katolička, otec žid). Spoustu knih bylo ovlivněno šťastným dětstvím, které trávil s rodinou na Křivoklátsku, v hospodě U rozvědčíka a nejdelší a nejšťastnější období zažil u převozníka Karla Proška v Luhu u Branova. Zde pobývali až do nástupu nacismu, který je donutil přestěhovat se do Buštěhradu. Jako jediný ze tří synů nebyl transportován do Terezína, a to díky faktu, že nebyl zapsán v židovské matrice. Po odvedení bratrů roku 1943 a rok nato otce nastává nejtěžší období nejmladšího synka z rodu Pavlů. Ota i jeho matka byli v těsném kontaktu s lidickými obyvateli, kteří žili hned za kopcem vedle Buštěhradu (Ota chodil s lidickými chlapci do školy a matka chodila do Lidic vykonávat nejtěžší práce na poli). Není tedy pochyb o tom, že malého Otu lidický masakr velice zasáhl. Ve čtrnácti letech musel začít pracovat v dolech a po návratu otce se na jeho přání přihlásil na obchodní akademii, kterou dokončil po dvou letech v roce 1948. Ačkoli ho otec zasvěcoval do tajů obchodničení Ota mu nepropadl a rok po absolvování školy vstupuje na radu přítele Arnošta Lustiga do Československého rozhlasu, které mu umožnilo jeho členství v KSČ (členem byl o sedmnácti let). Nejprve pracoval inkognito a až po třech měsících byl představen vedení, podepsal smlouvu a začal dostávat výplatu. Ze zpravodajství záhy přestoupil do sportovní redakce. Sedmiletou práci v redakci narušila vojenská služba v letech 1951-1953. Na vojně se začali projevovat první příznaky psychických potíží. V těchto letech se také rozhodl být spisovatelem. Jeho vzory byli především ruští spisovatelé Gogol, Čechov a Gorkij. Ve službě napsal své prvotiny s vojenskou tematikou a některé z nich byly dokonce otisknuty v armádním oběžníku. Otova touha stát se tištěným autorem ho přiměla k opuštění redakce a přijetí místa ve sportovním týdeníku Stadion, který však opouští v roce 1957 kvůli hektické práci. Dále pracoval jako sportovní a tělovýchovný redaktor ve čtrnáctideníku Československý voják. Dostatek času na sebevzdělání mu umožnilo po třech letech dokončit úspěšně složenou maturitou střední školu pro pracující, a to v roce 1960. Při práci ve Vojáku se Ota setkal s tehdejší sportovní elitou (Emilem Zátopkem, fotbalovým družstvem Dukla Praha a dalšími). Deník Otovi umožnil práci v zahraničí. Navštívil Rakousko, SSSR, Francii, Jugoslávii a Švýcarsko. Mezi nejvýznamnější cesty patří let do Ameriky s družstvem Dukly Praha a cesta na zimní olympiádu do Innsbrucku (1964), kde se již naplno projevila psychická choroba – maniodepresivní psychóza a Ota se z olympijských her vrátil v sanitce.

Před vystoupení z rozhlasu se Ota oženil se svou kolegyní Věrou Novákovou, která si do manželství přivedla své syny z prvního svazku Jana a Petra. Spolu měli jednoho syna Jiřího. Se svou rodinou se Ota vracel na milovaná místa z dětství a učil syny rybařit a plavat stejně jako to otec Leo učil jeho. Všichni synové také podlehli rybářské vášni a propadli kráse Křivoklátska a Berounky. Své syny chtěl motivovat ke sportu seznamováním s různými sportovci.

Maniodepresivní psychóza

Je starším označením bipolární afektivní poruchy. Existují čtyři příčiny psychózy – biologická zátěž, dědičnost, psychologická zátěž a vývoj osobnosti. Ota zdědil chorobu po obou prababičkách a zřejmě i po otci, u kterého se projevovaly výkyvy nálad. Období hektické energie střídaly stavy totální melancholie. Traumata z dětství, přepracování, stres a zátěž byly dalšími prvky, které se podílely na propuknutí choroby. K práci si přibíral studia a celkově byl vystaven vysokému tlaku.

U psaní se dřel a dokud nebyla věta dokonalá, znovu a znovu ji předělával. Sám říkal, že psaní je pro něj těžší práce než práce v dolech.

Choroba se projevuje ve dvou fázích depresivní a manické, které se střídají. Depresivní fáze může vést k sebevraždným tendencím a s postupujícím věkem se tato fáze prodlužuje. Při manické fázi je pacient nebezpečný sobě i okolí. Dostávají se pocity sebejistoty. Člověk má pocit, že dokáže vše, nepotřebuje jídlo spánek nic...

K maniodepresivní psychóze se v Otově případě přidaly i prvky schizofrenie. Léčba elektrošoky nezabírala. Odborník na biopolární afektivní poruchu Dr. Pavel Grof léčil Otu jako jednoho z prvních lithiovými solemi.

V obdobích klidu se věnoval literární tvorbě a milované četbě. V dobách záchvatu byl nebezpečný sobě i své rodině. Několikrát se pokusil o sebevraždu.

Ota Pavel o požáru v Innsbrucku

„Zatáhl se mi mozek, jako kdyby přišla mlha z Alp. Potkal jsem tam jednoho pána a pro mě to byl čert se vším všudy, měl kopyta, chlupy a rohy a staleté vykotlané zuby. Šel jsem pak zapálit do hor nad Innsbruck selské stavení. Přál jsem si, aby se rozsvítilo velké světlo a zahnal mlhu. Když jsem vyváděl krávy a hřebce z chléva, aby neuhořeli, dorazila rakouská policie. Dali mi želízka a vezli mě do údolí. Nadával jsem jim, strhl jsem si boty a šel jsem sněhem bos jako Kristus, kterého vedou na kříž. Poslali mě přes dvořiště pražským lékařům.“

Citováno z: Pavel, Ota, Fialový poustevník, zdroj: Kovář, Pavel, Ota Pavel – Causa, Reflex, 2005, 54. str.,

Arnošt Lustig

„Když ho našli, telefonoval mi z ústavu: „Arnošte, bude to krátké. Poslouchej pozorně. Budu šeptat. Vedle mě sedí Hitler, předstírá, že je švec, a vedle něj sedí Heydrich v bílém plášti jako doktor – a taky Göring a Goebbels. Prosím tě, nahlas to.“

Nevěděl jsem, jestli mám brečet, nebo se smát. Těšil jsem se z jeho hlasu. Byl alespoň živý

Krajem Oty Pavla

3. 6. - 4. 6.2008

Babeková Pavlína

Beranová Olga

Bystroňová Tereza

Filipec Martin

Fritsche Jakub

Kopeček Jan

Křest'anová Jitka

Lemeš Lukáš

Manowitzová Kristýna

Mareš Vítězslav

Moskovič Boris

Perutková Michaela

Pokorný Tomáš

Staňková Martina

Šenitková Barbora

Tuláková Kateřina

Wölnerová Zuzana

Pavel Hugo

Mgr. Machek Ivan

Mgr. Strachoňová Jaroslava

1. den

3. 6. 2008, úterý

První den pro nás začal více než příhodně, počasí nám přálo, panovala dobrá nálada, všichni jsme se těšili na setkání s Hugo Pavlem, bratrem slavného spisovatele Oty Pavla. Vypravili jsme se do kraje, který měl velmi rád a jemuž jsou věnovány jeho nejkrásnější povídky.

Úvodní zastávka směřovala k chatě našeho průvodce Huga Pavla, ke které jsme dorazili kolem poledne. Nutno podotknouti, že toto setkání nebylo první, takže přivítání bylo spíše přátelské než formální.

Hugo Pavel s pravnučkou Martinou Staňkovou

Nálada v autobuse

Neúprosně se blížil čas oběda a tak jsme využili pohostinství hostince „U ROZVĚDČÍKA“, známého z děl Oty Pavla.

Dobrou chuť!

Hostinec U ROZVEDČÍKA

Původním majitelem a stavitelem vyhlášeného hostince byl Jaroslav Franěk, který se díky své statečnosti stal rozvědčíkem na ruské frontě. V bitvě u Zborova byl vážně zraněn a následky ho provázely po zbytek života. Za II. světové války poskytoval azyl uprchlíkům a za tuto zradu byl v berlínské věznici popraven.

Paměťní deska

Naše výprava

Poté jsme vyjeli k domečku pod Bránovem, kde se říkalo v Luhu. V tomto baráčku převozníka Karla Proška je od roku 1987 vybudována „Paměťní síň“ se stálou expozicí Oty Pavla.

Přívoz na Berounce

Před pamětní síní Oty Pavla

Hugo Pavel vypráví

Převozník v roce 2008

Tři kilometry od Luhu, proti proudu řeky stojí na velké louce před Čertovou skálou Kouřimecká rybárna, která ztvárnila domov Karla Proška ve filmu Karla Kachyni Zlatí úhoři. Ale ve skutečnosti se děj odehrával v Luhu.

Kouřimecká rybárna

Pohled na Berounku

V Kouřimecké rybárně našel inspiraci ke ztvárnění přívozu ve filmu Karla Kachyni a právě zde jsme si na břehu řeky Berounky poslechli vyprávění o tom, jak se Leo Popper seznámil s převozníkem Karlem Proškem:

„Při toulkách za rybami v okolí Berounky se tatínkem seznámil s rybářem Karlem Proškem. Pan Prošek hospodařil, rybařil a převozníčil na přívoze v Luhu pod Branovem. Domluvili se a pan Leo stěhoval rodinku do domku na přívoz, kde jim Proškovi pronajali úzký pokojíček a sami obývali větší světnici se švagrem a dětmi. Od té doby se hned po skončení školního roku odjíždělo na prázdniny k Proškům na přívoz. Tatínek Leo se příliš nestaral o prospěch svých synů, ale zato se staral, aby rodina opustila Prahu co nejdříve a on si mohl užívat milované řeky. Doufal, že se mu podaří pro svého koníčka získat i syny, což se mu dokonale podařilo. Nakonec i maminka Herma začala úspěšně rybařit. Prázdniny nabízely závody v plavání, rybolovu, při fotbalových utkání, nebo tajemné výpravy na pramičce, kterou půjčoval hodný strýček Prošek. Letní prázdniny roku 1939 byly poslední, které rodina společně prožila na přívoze. Krásný sen a naděje příštích radovánek se rozplynula v událostech, které následovaly...“.

Vzpomínání

Putování se chýlilo ke konci, stejně tak i naše cesta. Všichni jsme uvítali osvěžení v námi již navštíveném hostinci „U ROZVĚDČÍKA“. Tuto zastávku nám svým vyprávěním o dětství, dospívání, bratru i běžných rodinných vztazích zpříjemnil Hugo Pavel.

Autogramiáda

Prudká průtrž mračen, která nás zastihla na cestě, nám mírně zkomplikovala odvoz pana Pavla a ubytování v kempu. Jakmile déšť ustal, pustili jsme se aktivně do rozdělávání ohně a zbytek večera jsme strávili vyprávěním a koupáním v Berounce.

Den končí

2. den

4. 6. 2008, středa

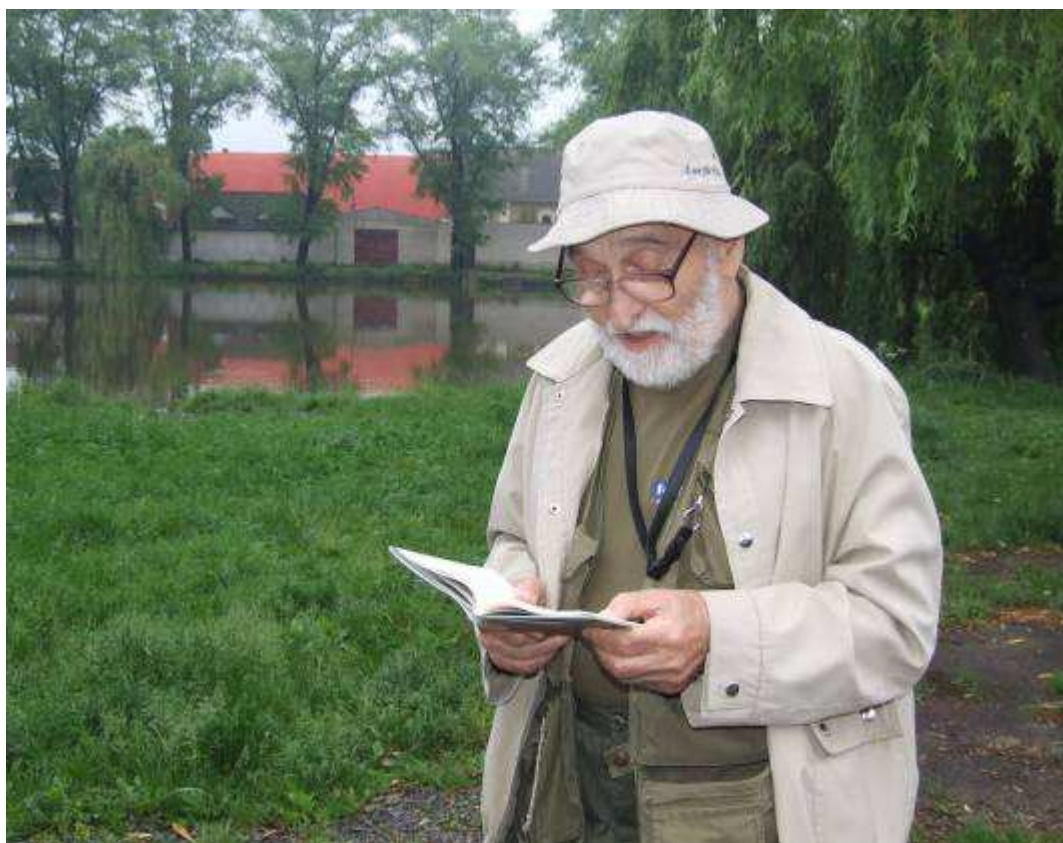
Druhý den jsme zahájili návštěvou Buštěhradu, kde jsme měli možnost vidět dům č. 54, kam se rodina Popperů přestěhovala za okupace. Zde jsme společně s panem Hugem zavzpomínali, jak to tehdy v jejich hospodářství vypadalo:

„Rodina zde obývala dvě místnosti v prvním patře, z nichž jedna byla určena hochům a druhá posloužila rodičům za obývací místnost a zároveň i kuchyni. V přízemí žili dědeček Ferdinand a babička Malvína. Společně s nimi zde bydlel Rus Šimanski, který vypomáhal v hospodářství a zároveň příležitostně obchodoval s jedlými oleji“.

Před domkem rodiny Pavlů

Následně jsme se přesunuli k rybníku, kde se odehrává děj událostí, které Ota Pavel popisuje v povídce „Kapři pro Wehrmacht.“ Neváhali jsme a požádali pana Pavla, aby nám povídku přečetl.

Čtení u rybníka v Buštěhradě

Natáčení dokumentu

Po krásném čtení jsme se odebrali do nedalekého „BUŠTĚHRADSKÉHO MUZEA OTY PAVLA U ROTTA“, kde jsme měli možnost prohlédnout si expozici fotografií, knih i osobních věcí Oty Pavla a jeho rodiny.

Před muzeem

Z korespondence O. Pavla

Vzpomínka na dětství

Ota Pavel se synem Jiřím

Naše pouť pokračovala do Lidic, živoucího důkazu hrůz nacistické okupace a dále do Lán místa spjatého s životem „prezidenta osvoboditele“ T. G. Masaryka. Tím putování krajem Oty Pavla skončilo.

Památník dětským obětem masakru v Lidicích

Hrob T. G. Masaryka a jeho rodiny

Hugo Pavel na Gymnáziu Ostrov

Návštěva pana Huga Pavla v jeho rodném kraji u řeky Berounky nebyla prvním setkáním studentů a pedagogů Gymnázia Ostrov s tímto pamětníkem. Bratr slavného československého spisovatele a sportovního reportéra zavítal na gymnázium již dvakrát. Studentům se tak naskytla jedinečná příležitost vyslechnout si příběhy z dětství Oty Pavla a hlouběji proniknout do osudů autorovy rodiny.

První setkání se uskutečnilo 17. května 2006 v knihovně gymnázia. Pan Hugo se ve svých vyprávěních zaměřil na rozbor díla svého bratra a pohovořil taktéž o rodném kraji a příhodách z dětství, z nichž mnohé se objevily v Otových sbírkách. Poskytl tak studentům živý náhled do strastiplného života a osudů českých židovských rodin v dobách Protektorátu Čechy a Morava. Na závěr ochotně odpovídal na jednotlivé dotazy.

Druhá beseda s panem Hugem, konaná 19. prosince 2006, se nesla v duchu rozboru dosud široké veřejnosti nepromítaných snímků posluchačů pražské FAMU, jež čerpaly z Otových sbírek. Studenti tak zhlédli filmová díla Kapři pro Wehrmacht (K. Smyszek - 1975), Smrt krásných srnců (V. Merta - 1975), Králíci s moudrýma očima (M. Balajka - 1982) a Kapr na černo (M. Šteindler - 1982), k nimž Hugo přidal vlastní komentář. Třídě 2. A na závěr daroval propagační plakát firmy Electrolux s motivem 20. let, na němž je jako dítě vyfocen.

Na tvorbě almanachu spolupracovali:

Mgr. Jaroslava Strachoňová

Mgr. Ivan Machek

Aneta Krausová

Michaela Perutková

Martina Staňková

Jan Železný

Děkujeme sponzorské komisi Městskému úřadu města Ostrov za finanční příspěvek a studentce 3. A Martině Staňkové za zprostředkování.

Pracovní list:
Spisovatel Ota Pavel

Zdroj: <http://www.rekaberounka.cz/img/ota.jpg>

1. Z fotografie poznejte, v jakém městě se roku 1939 narodil spisovatel Ota Pavel.

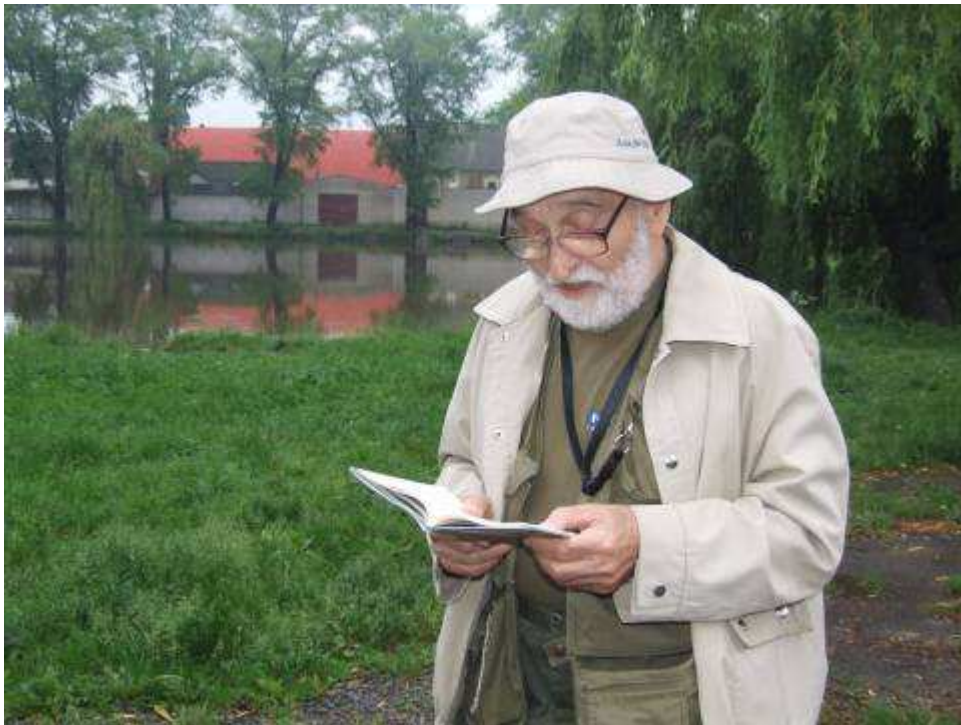
Zdroj: <http://czechtour.net/img/fotografie/praha-05.jpg>

2. Jak znělo jeho vlastní jméno?
3. Jeho starší bratři..... a museli kvůli židovskému původu roku do koncentračního transportního tábora
4. Jaké bylo povolání Otova otce a u jaké známé firmy byl zaměstnán?
5. Dům č. 54, kde v době Protektorátu Čechy a Morava rodina Pavlů (Popperů) bydlela, se nachází na Rakovnicku v městě ? Na fotografii v popředí stojí nejstarší z bratrů pan

6. Povídka wehrmacht, Pavel na ukázkou, malebnou rybníku, nachází v

Kapři pro z níž Hugo fotografii čte popisuje krajinu který se

Hned na začátku okupace vzali mému tatínkovi buštěhradský rybník. „Copak může žid chovat kapry?“ domlouval mu starosta. Buštěhradský dolní rybník se stal už dřív tatínkovou láskou, byl do něho zamilován jako do slečny (slečny měl, jen tak mimochodem, taky občas rád). Přitom tenhle rybník nevyhlížel báječně jako jihočeský rybník, kde stoupá pára, třepotá se rákosí a křičí rackové, ale šlo o slušnější rybník uprostřed města, z jedné strany pivovar, z druhé topoly, a jinak domky a chalupy. Ale tatínek se vozil po tomhle rybníce už jako kluk na neckách, plul po něm na neckách i jeho tatínek, dědeček i pradědeček, a tak ho k rybníku vázalo jakési pouto předků (mezi námi, taky to, že v tomhle rybníku rostli rychle chutní kapři, nesmrděli bahnem a on si na nich mohl přivydělat k svému platu cestáka s ledničkami a vysavači u slavné firmy Elektrolux).

Citováno z: Pavel, Ota, Zlatí úhoři, Československý spisovatel, Knihovna lidové četby, 2. vydání, Praha, 1988, 192 stran, ISBN: 22-007-88. 13/33

7. Na fotografii je zobrazen hostinec, jenž nese název..... podle prvního vlastníka a stavitele Jaroslava Fraňka, který byl

8. Tatínek Leo se příliš nestaral o prospěch svých synů, neboť ani jemu se ve škole dvakrát nedařilo, a tak přehlížel některé známky na vysvědčení. Zato se staral, aby rodina opustila Prahu co nejdříve a on si mohl užívat milované řeky. Doufal, že se mu podaří pro svého koníčka získat i syny, což se mu, jak se v příštích letech ukázalo, dokonce podařilo. Nakonec i maminka Herma začala úspěšně rybařit. Pro tři kluky a holku Dášu od Peroutků, ale hlavně pro tatínka nastaly zlaté časy. Pro děti letní karneval, pro otce dny a noci plné dobrodružství při rybolovu. Prázdniny nabízely závody v plavání, rybolovu, při fotbalových utkáních, nebo tajemné výpravy na pramičce, kterou půjčoval hodný strýček Prošek. Ota ve svých knížkách a vzpomíná na tu dobu bezstarostného dětství, na krásu rybařiny a potěšení z lovu.

Citováno z: Ota Pavel ve vzpomínkách bratra Huga

9. Po válce pracoval v Československém rozhlase v redakci Z rozhlasu později odchází a píše povídky se tematikou jako například:
10. Označte na mapě místa spjatá s životem Oty Pavla.

Zdroj:

http://images.google.cz/imgres?imgurl=http://www.mestokladno.cz/html/images/okoli_kladna.jpg&imgrefurl=http://www.mestokladno.cz/mapa_okoli.asp&h=613&w=800&sz=162&hl=cs&start=24&tbnid=9F0eLXYcWEfFKM:&tbnh=110&tbnw=143&prev=/images%3Fq%3DMapa%2BKladno%26start%3D20%26gbv%3D2%26ndsp%3D20%26hl%3Dcs%26sa%3DN

11. Ota Pavel užívá charakteristický vyprávěčský styl. V ukázce najdete a podtrhnete specifické rysy jeho poetiky.

Žehlička

My bratři jsme taky trochu zestárlí. Vypadaly nám první vlasy a objevily se vlasy bílé. Pryč byly doby, kdy jsme honili v řasách velkou černou štikou. Bráškové se vybouřili v mládí, oženili se, jak už to bývá, a vrátili se k rybám, což taky bývá. Jako by si uvědomili čínské přísloví:

Chceš-li být šťasten hodinu, tak se opij.

Chceš-li být šťasten tři dny, tak se ožeň.

Chceš-li být šťasten celý život, staň se rybářem.

Jejich návrat k rybám byl bouřlivý. Já jsem je chápal. Jejich klukovská léta jim přetrhli fašisti.

Když moji bráškové Hugo a Jirka odložili pruty a nastoupili pochody smrti, byli ještě chlapci. Hugo místo velké stříbrné ryby, kterou se chystal chytit, spatřil nápis: TEREZÍN. Jirka místo velké černé štiky: OSVĚTIM.

A nyní, po válce, v tom chtěli bratři nějak pokračovat, vrátit se do klukovských let a překlenout tu propast, kterou pro mnoho lidí vykopal Adolf Hitler se svými esesáky. Bratři se chtěli svléknout do trenýrek, vzít si tričko s krátkými rukávy a nápísem „Osada věčného mládí“.

Udělalí jsme poradu. Dohodli jsme se, že každý rok pojedeme spolu stanovat na týden k těm nejkrásnějším řekám. Pojedeme bez svých vlastních i nevlastních žen. Vezmeme s sebou dost jídla a moře piva a budeme soutěžit, kdo z nás uvaří nejlepší jídlo a chytí nejvíc ryb.

Když jsme to oznámili našim ženám, zakabonily se. Pak prohlašovaly, že také někam pojedou, ale neměly kam. Ryby nechytaly. Nakonec prohlásily, že jsou rády, že se náš zbavily. A daly se do velkého prádla a velkého úklidu – gruntování, protože to jsou věci, které musí ženy zřejmě nejvíc bavit. Zvláště proto, že muže to nebaví vůbec. Muži jsou stvořeni k lovům a bojům.

Nejstarší Hugo neboli Bufák je z nás nejopatrnější na prachy, protože jich měl vždycky nejmíň. A nejvíc jich vždycky nacpal do rybářského vercajku. Měl americké pruty Noris Shakespeare, na které se chodil dívat do skříně, a ty nejkrásnější třpytky měl rozvěšené na záclonkách, takže měl pořád v bytě vánoční stromeček. Jirka byl chtivý na ryby, protože je jedl rád a jeho žena Dana je taky měla ráda, takže když přivezl ryby, měl to doma o něco lepší. Ryby obaloval jako řízky a dával je do náramného láku jako u Prošků.

Na naší první poradě se mluvilo o jídle. Tytam byly doby, kdy jsem chodil desítky kilometrů po Křivoklátsku a pil jsem osolená syrová vajíčka a ukusoval krajíce suchého chleba. Teď se chystaly hody. Udělalí jsme seznam, jako když máme vyrazit na horu hor Nangá Parbat.

Hugo žil v té době na Kladně a informoval nás o přípravách. Chtěli jsme jet do kraje dětství, vrátit se tam a stát se malými chlapci.

V sobotu jsme vyjeli z Prahy za Hugem dvěma taxíky, protože do jednoho se všechny věci nevešly. Na Kladně taxikáři vyložili: pruty, stany, haltýř, husu a dvě kachny, hrnec s kyselým zelím, brambory, spací pytle, kotlíky, šunku a sádlo, koňský salám, salám točený obyčejný, zeleninu, mouku, oleje a další kuchařské suroviny, přísady a ingredience a nás.

Hugovým autíčkem jsme měli pokračovat dál. Bylo to auto Tatra 57, jeden z prvních typů hadimršky. Hugo na ní lpěl, šetřil na ni řadu let. Když uviděl tu kupu věcí, zaúpěl. Celé odpoledne jsme přerovnávali věci. Hned jak jsme vyjeli, spadl mi drátěný haltýř na hlavu. Hugo chvílemi za volantem nadával:

„Vy nejste bratři, jste blbci! Přetížili jste mi to!“

Žehlička hekala jen do kopce, on hekal pořád. Asi za tři hodiny jsme dorazili k Rozvědčíku. Paní Fraňková podle nákladu usoudila, že tam u ní budem žít navěky. Ryby tam ale nežraly. Rozhodli jsme se, že pojedem dál od civilizace, ale chybělo nám pivo. Jirka považoval za minimum tři basy, Hugo dvě a já jsem během jejich hádky urazil dvě točený. Nakonec Jirka prosadil čtyři basy rakovnického piva s rakem ve znaku. Basy jsme naložili na střechu, připevnili je televizní anténou. Žehlička stále jela jak tank z první světové války. Byl to fantastický vůz, který se mohl z fleku zúčastňovat soutěží o nejpomalejší vozidlo. Přejeli jsme most ve Skryjích a stoupali jsme s Kryjemi do vrchu.

Najednou to v Žehličce udělalo „řach!“ a „krach“ a Hugo zařval. Řítili jsme se nazpátek ke Křivoklátu a hlavně do naší milé Berounky. Hugo křičel: „Já to věděl. Zničili jste mi můj drahej, milovanej vůz. Zabiju vás!“

Nemusel to říkat, bylo jasné, že se zabijeme všichni. Televizní anténa se posunula a láhve s rakem ve znaku se kutálely taky zpět ke Křivoklátu. Zelí se mi vysypalo na hlavu, takže jsem si připadal jak obložená husa.

Zastavili jsme našťestí o patníky.

Na náš tábor v Luhu pod Skryjemi nás dotáhli za padesát korun flekaté krávy. Bylo to překrásné místo.

Ukázka z povídky Žehlička: Pavel, Ota, Zlatí úhoři, Československý spisovatel, Knihovna lidové četby, 2. Vydání, Praha, 1988, 192 stran, ISBN: 22-007-88. 13/33

12. Je z ukázky patrné, k čemu slouží a co je *haltýř*?

Na závěr recept přímo od Huga Pavla:

Matesy:

Ryby /jakékoliv/ na 3-5 týdnů nasolit, skrojené při velkých porcích na poloviny, potom stáhnout kůži, vytahat kosti – případně pokrájet na proužky, podle velikosti ryb. Na dno sklenice dáme bobkový list, pepř, nové koření, olej, plníme rybami, prokládáme cibulí, popř. dolijeme olejem. Kostí vybírat až po nasolení – jdou lépe. Ryby v soli vodu pustí, jinak je ji třeba dolít tak, aby byly potopené. Olej nemožno nahradit kysanou smetanou.

DOBROU CHUŤ VŠEM, KDO RÁDI JEDÍ RYBY, PŘEJE

Hugo Pavel